

דף יב.

עין משפט ב.ג.

אה"ע סימן לא סעיף ג

ג. ה. קידשה בכלי או כיוצא בו שאין בו שוה פרוטה, מקודשת מספק, דשמא שוה פרוטה במקום אחר.^א
וי"א דאם קידשה בתבשיל וכיוצא שאינו מתקיים, אם אינו שוה פרוטה כאן אינה מקודשת כלל, דעד שיגיע למקום ששוה פרוטה יפסד.^ב

דף יב:

עין משפט א.ב.ג.

אה"ע סימן כו סעיף ד

ד. ו. ^ע קידש אשה בלא שידוכין, או רק בביאה, או בשוק, מלקין אותו. ולא נוהגין להלקות על המקדש בלא שידוכין.

עין משפט ד.ה.

אה"ע סימן קמא סעיף פז

פז. עא. המבטל גט לאחר ששלחו לאשתו, וכן המוסר מודעה על הגט, מכין אותו מכת מרדות שגורם ממזרים בישראל.^א

עין משפט ו.

חז"מ סימן ח סעיף ה

ה. יא. אפי' בשליח בי"ד אסור לנהוג בו קלות ראש, והמצערו בי"ד

ג. ולדעת הרא"ש ור"י אפי' אם יש עדים שיודעים בבירור שזה שוה פרוטה במקום אחר, מקודשת רק מספק. שאין לי אלא מקומו ושעתו, ולדעת הרמב"ם בכה"ג מקודשת ודאי. כ"כ בח"מ.

ס. זו דעת הרמב"ם אבל ר"י חולק וסובר שגם זה ספק, וגזירה היא שמא ישנו שם אדם ממדי ואם יראה שאינה מקודשת אף במקומו יעשה כן ולא יחוש, כ"כ בח"מ.

ע. קידושין דף י"ב ע"ב כרבא שם, ומה שלא נוהגין להלקות על המקדש בלא שידוכין כ"כ הטור בשם הרא"ש ועיין בב"י.

פ. מקידושין י"ב שרב מנגיד עלה, ורמב"ם.

רשאים להכותו^א מכת מרדות. והוא נאמן כשניים להעיד שביזהו כדי לנדותו.

הגה: יב. שלח בי"ד אין בו ק איסור לשון הרע, והשליח עצמו יכול לעשות דין במסרב לבוא לדין^ב להכותו, ואם הזיקו עי"ז פטור.

ח"מ סימן פז סעיף ט

עין משפט ז.

יד. אלו דברים שבין שבועה דאורייתא לשבועה מדבריהם.

מי שנתחייב שבועת התורה ולא רצה לישבע, בי"ד יורדים לנכסיו^ש ונותנים לתובע מה שתבע.

ומי שנתחייב שבועה מדבריהם ולא רצה לישבע, אם הוא מהנשבעים ונפטרים^ח כמו הנשבעים על טענת שמא או שבועת היסט בי"ד מנדין אותו שלושים יום, לא בא ולא תבע התרת נידויו, מכים אותו מכת מרדות^א ומתירים לו נידויו ואין יורדים לנכסיו.

צ. ודוקא אם ישנם עדים שציערו או ביזהו, אבל בלי עדים נאמן רק לנדותו ואע"פ שזה חמור יותר ממכות כ"כ הסמ"ע. ועיין בקידושין י"ב ע"ב מהא דרב מנגיד. ובשליח של דיין יחיד שקיבלוהו עליהם אם יש לו דין שליח בי"ד עיין בספר פעמוני זהב (אנקאוה) מה שהאריך בזה ובפשוטות לדברי הסמ"ע בסי' ג' ס"ק ז' מועיל ויש לו דין שליח בי"ד. ק. נלמד בגמ' בפ' אלו מגלחין ממשא שנאמר העיני האנשים ההם תנקר לא נעלה, וידע משה שסיפרו לו השליחים, סמ"ע. ועיין בספר פעמוני זהב מה שמקשים העולם ע"ז ומה שתירץ.

ר. ואפי' שבידו להציל בענין אחר כ"כ הסמ"ע, אולם הר"ן בפרק המניח חולק עיין פ"ת ס"ק ר'.

ומש"כ דאם הזיקו פטור הוא מרי"ו נתיב ל"א חלק ב' ונ"י ריש פרק המניח ועיין עוד בשו"ע סי' י"א.

ש. מסקנת הגמ' בשבועות מ"א ע"א.

ת. שם כרבנן דפליגי על ר' יוסי, ואם תפס החוב מהנתבע שחייב שבועת היסט אין צריך להחזיר לו עד שישבע לו היסט, נתיבות בחידושים ס"ק י"ב מאו"ת ס"ק כ"ד. ועיין בסמ"ע ס"ק כ"ב ובפ"ת אות י'.

וכתב הסמ"ע בס"ק כ"ב בשם הר"ן דדוקא תפס מעות אין מוציאין מידו אבל תפס מטלטלין מוציאין מידו, וכן כתב המחבר באבהע"ז סי' צ"ו סעיף י"א, ש"ך ס"ק כ"ד.

א. אבל אין מכין אותו עד שתצא נפשו כדין המסרב לפרוע כמו שכתבו הטור והמחבר בסי' ע"ג וסי' צ"ז, שהתם נתחייב ודאי ואינו רוצה לפרוע, משא"כ כאן שאינו חייב בודאי סמ"ע ס"ק כ"ג.

הגה: ומותר לקרוא אותו עברייך שהרי עובר על דברי חכמים.

עין משפט י.

אח"ע סימן כח סעיף ה

ה. י. אמר לה התקדשי לי בחפץ זה, ואמרה לו אינו שווה פרוטה וחזר ואמר לה בד' זוזים שבתוכו ושתקה^ב, הרי זו ספק מקודשת.

הגה: יא. אשה שחטפה מעות מאיש אחד וביקש ממנה להחזירם לו^ג, ולא רצתה ואמר לה התקדשי לי בזה אינה מקודשת.

עין משפט כ.

אח"ע סימן כח סעיף ד

ד. ח. אמר לה^ד כנסי פקדון, וחזר ואמר לה הרי את מקודשת לי בו קודם שנטלתו אף ששתקה, הוי מקודשת. ואם אמר לה אחרי שבא לידה אינו כלום אפי' שתקה, אם לא שאמרה הן.

הגה: ט. זרק לה קידושין^ה לתוך חיקה ושתקה, לאו כלום הוא, אם לא שנתרצית לו תחילה.

ב. כרבינא בקידושין י"ג ע"א. וספק מכך שלא זרקה, דבפקדון אין ראייה ממה שלא זרקה כי האחריות עליה שאם ישבר תתחייב, אבל בלא פיקדון אין צד שלא יכלה לזרוק. והספק א"כ כיון שלא כל הנשים יודעות הלכות וחושבות שחייבות באחריותן, לכן מפחדות לזרוק שישבר וזהו הספק. כ"כ הב"ש.

ג. ממהר"ם פדוואה, ויראה דאף אם רצתה להחזיר לו אינה מקודשת, דלא יהיה אלא כפקדון לאחר מתן מעות ושתקה, דלאו כלום.

ד. ברייתא י"ב ע"ב.

ה. הרא"ה בטור. ואף שלא דיבר איתה על פיקדון אלא על קידושין. והב"ח כתב דדוקא אם היא ניצרה את עצמה לפני שהלכה, דאל"כ ודאי מקודשת. כ"כ בח"מ.